

OKRUŽNI SUD U BANJALUCI

Broj: 11 0 U 024255 19 U

Dana, 21.05.2020. godine

Okružni sud u Banjaluci, sudija Sanja Stefanović, kao sudija pojedinac, uz učešće Nade Vucelja, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja za borbu protiv korupcije „Transparency International u BiH“, Ulica Gajeva 2, zastupan po Srđanu Blagovčaninu, predsjedavajućem odbora direktora (u daljem tekstu: tužilac), radi poništenja rješenja, broj 08/2-053-11/19 od 14.02.2019. godine, Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu odobravanja pristupa informacijama, dana 21.05.2020. godine, donio je

P R E S U D U

Tužba se odbija kao neosnovana.

Odbija se zahtjev tužioca za naknadu troškova upravnog spora na tužbu i presudu u iznosu od 200,00 KM.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim aktom odbijena je, kao neosnovana žalba tužioca, izjavljena protiv dopisa Službe ministra, Odjeljenja za odnose sa javnošću, broj S/M-1-053-11/19 od 25.01.2019. godine. Tim dopisom tužilac je obaviješten da se ne može udovoljiti podnesenom zahtjevu za pristup informacijama, a kojim se traži dostavljanje svih izvještaja o upotrebi sile policijskih službenika za dane 25, 30. i 31.12.2018. godine, jer je u pogledu navedenih informacija utvrđeno postojanje izuzetka od objavljivanja informacije iz člana 6. i 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 21/01).

Blagovremeno podnesenom tužbom, tužilac pobija doneseni akt zbog nepravilne primjene materijalnog prava, kako to proizlazi iz navoda tužbe. U tužbi navodi, kako je odlučeno prvostepenim i drugostepenim rješenjem, pa ističe da zahtjevom za pristup informacijama nisu traženi lični podaci policijskih službenika, nego su traženi izvještaji o upotrebi sile, dostavljeni od strane policijskih službenika, pa ako se u izvještaju nalaze lični podaci, članom 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama, predviđeno je da, ukoliko se dio tražene informacije utvrđuje kao izuzetak, nadležni javni organ izdvaja taj dio i saopštava ostatak informacije, osim ako zbog razdvajanja informacija nije postala nerazumljiva. Tužilac citira i odredbu člana 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama, te navodi da je tom odredbom nadležni javni organ obavezan da objavi traženu informaciju, bez obzira na utvrđeni izuzetak, ako je to opravdano javnim interesom, a da li je objavljivanje informacija opravdano javnim interesom, razmatra organ u odnosu na okolnosti koje su vezane za nepoštovanje zakonske obaveze, postojanja prestupa, sudsku pogrešku, zloupotrebu vlasti, ili nemar u obavljanju službene dužnosti, neovlašteno korištenje javnih fondova, ili opasnost po zdravlje, ili bezbjednost pojedinca, javnosti, ili okoline. Kako postoji zainteresovanost javnosti za postupanje policijskih službenika prema građanima, koji su se okupljali u predmetne dane, to tužilac smatra da javnost ne bi smjela biti uskraćena za informaciju. Takođe, napominje da je u vezi sa pomenutim događanjima, Institucija Ombudsmena za ljudska prava otvorila više predmeta, zbog čega je po stavu tužioca, interes javnosti pretežniji nad interesom zaštićenih vrijednosti. Uz to, u okolnostima povećanog interesovanja i

izraženih sumnji javnosti u nezakonito postupanje policijskih službenika i drugih okolnosti, koje se inače moraju ispitati kod testa javnog interesa, tužilac smatra da se u obrazloženju rješenja ne navodi dovoljno materijalnih okolnosti, ili uvjerljivih razloga, kojima se dokazuje da se informacija ne bi smjela objaviti. Podsjeća i na sadržaj člana 14. stav 3. tačka a) Zakona o slobodi pristupa informacijama. Tužilac podsjeća i na član 11. stav 2. istog zakona, kojim je propisano da javni organ neće ispitivati, niti zahtijevati, razlog opravdanosti zahtjeva, te ponovo ističe veliku zainteresovanost javnosti za slučaj, kao i da je obaveza javnog organa da sprovede test javnog interesa. Tužilac u tužbi iznosi redosljed spornih događaja, koji su prethodili danima u kojima je traženo dostavljanje policijskih izvještaja, pa ističe da se kompletna nemila aktivnost dogodila u periodu najosjetljivijeg predmeta policijske istrage i okolnostima izražene sumnje, ne malog dijela javnosti, u pogledu rada policije i policijskih službenika. Takođe, članom 155. Zakona o policiji i unutrašnjim poslovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 57/16 i 110/16), propisano je da kontrolu nad radom ministarstva vrše, između ostalog i građani, a kontrola građana ne može postojati samo kao pasivna kontrola, odnosno kontrola javnosti, posebno u kritičnim događajima, kao što je ovaj, mora se ispostaviti kao aktivna, neposredna kontrola. Tužilac posebno izdvaja da je, kao kredibilna organizacija, opredjeljena vrijednostima transparentnosti i integriteta u javnoj upravi, tražio izvještaje za sporne dane, u odnosu na koje su se u javnosti, iz više izvora pojavila uznemirujuća svjedočenja brojnih građana o primjeni prekomjerne sile policijskih službenika, kao što su svjedočenja novinara Ivana Begića, zatim Adama Šukala, Dalibora Savića, Milana Maleševića i drugih. O policijskoj upotrebi sile izvještavali su i mediji iz inostranstva, pa tužilac navodi kako su glasili pojedini novinski natpisi u novinama iz Republike Srbije i Republike Hrvatske, ističući da su i internacionalni mediji bili zainteresovani za isto, a delegacije Evropske unije i Kancelarija specijalnog predstavnika EU u BiH, izdali su saopštenje kojim izražavaju svoju zabrinutost zbog dešavanja u Banjaluci. Tužilac navodi da je na osnovu video snimaka i fotografija iz sredstava javnog informisanja i društvenih mreža, podnio krivičnu prijavu Okružnom javnom tužilaštvu Banjaluka, protiv više policijskih službenika i to po osnovu člana 362, 329, 322 i 315. Krivičnog zakonika Republike Srpske. Vezano za ova događanja, Ministarstvo je organizovalo i vanrednu press konferenciju. Svemu dodaje i zainteresovanost mnogih udruženja građana, koja se bave zaštitom ljudskih prava za ovaj slučaj, a predstavnici građana su primljeni u Instituciju Ombudsmena za ljudska prava na zajedničko razmatranje prevencije torture i ponižavajućeg postupanja prema građanima, kojima se krše osnovna ljudska prava i slobode u Banjaluci, te je Ombudsmen pokrenuo više predmeta u vezi sa navodima o policijskoj brutalnosti za sporne dane, a Helsinški parlament građana je podnio zahtjev Odboru za bezbjednost Narodne skupštine RS, da se preispitaju navodi koji su se pojavili u medijima, a odnose se na prekomjernu upotrebu sile policijskih službenika.

Shodno svemu navedenom, tužilac navodi da je očigledno zahtijevao informacije u vezi sa slučajem posebnog interesovanja, a ministarstvo nije navelo niti jednu materijalnu okolnost, kojom dokazuje opravdanost primjene izuzetka, u smislu zaštite diskrecije u postupanju javnih organa. Primjena policijske sile je strogo ograničena policijskim propisima, pa od načina kako je primjenjena i upotrebljena sila, zavisi i da li će se pokrenuti eventualni disciplinski postupci protiv policijskih službenika, a u skladu sa odredbama Zakona o policiji i unutrašnjim poslovima. Javnost, koju ovdje reprezentuje tužilac, tražila je uvid u policijske izvještaje, iz kojih se može vidjeti kako je upotrijebljena sila i pod kojim okolnostima, a sve kako bi mogla pravilno vrednovati i ocijeniti rad policije i njenih službenika. Ističe i da je u interesu samog ministarstva da tražene policijske izvještaje učini dostupnim javnosti, a kako bi povratio ugled instituciji. Predlaže da sud tužbu uvaži, te da obaveže tuženog da mu nadoknadi troškove upravnog spora, odnosno sudske takse na tužbu i presudu.

Tuženi je na zahtjev suda, dostavio spis predmetne upravne stvari i odgovor na tužbu, u kojem navodi da je u postupku, po podnesenom zahtjevu, utvrdio izuzetak od objavljivanja informacije iz člana 6. Zakona o slobodi pristupa informacijama, koji se odnosi na funkcije javnih organa i člana 8. istog zakona, koji se odnosi na zaštitu privatnosti, zbog čega nije dopušten slobodan pristup informacijama. Svrha podnošenja izvještaja o primjeni sile, je između ostalog, kontrola načina vršenja poslova i zadataka policijskog službenika, odnosno primjena policijskog ovlaštenja. Cijenjeno je da javno objavljivanje informacija može uticati na funkciju javnog organa i proces donošenja odluka, te otežati zaštitu zaposlenog lica, ili svakog lica koje vrši aktivnosti za, ili u ime, javnog organa. U skladu sa članom 53. stav 7. Zakona o policiji i unutrašnjim poslovima, rukovodilac osnovne organizacione jedinice, dužan je da odmah pokrene postupak disciplinske odgovornosti, ako ocijeni da je policijski službenik nepravilno, ili nezakonito upotrijebio silu. Takođe, izvještaji o upotrebi sile sadrže podatke koji za posljedicu mogu imati vođenje različitih postupaka pred nadležnim organima, kao što su postupci vezani za prava iz radnog odnosa, ili postupci ocjene postojanja krivične, ili prekršajne odgovornosti, odnosno ocjena primjene policijskih ovlaštenja, zloupotreba, ili porekoraćenje istih. U pogledu izuzetka kod zaštite privatnosti iz člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama, a imajući u vidu član 23. Pravilnika o upotrebi sile, utvrđeno je postojanje istog, jer se u izvještaju nalaze identifikacioni podaci policijskog službenika, koji podnosi izvještaj, te podaci lica protiv kojeg je upotrijebljena sila, kao i prezime i brojevi ličnih karata lica koji su bili svjedoci. Zahtjev se odnosi na više lica, te isti uključuje i privatne interese, zbog čega je ministarstvo riješilo kako je navedeno. Cijeneci postojanje javnog interesa, a shodno članu 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama, utvrđeno je da nema razloga zbog kojih bi informacija, za koju je utvrđen izuzetak od objavljivanja, bila objavljena. Na taj način, drugi zakonom zaštićeni interesi pretežu nad javnim interesom, jer bi objavljivanje informacija mogla nastati šteta za funkcionisanje javnog organa, proces donošenja odluka, lični interes lica na koja se izvještaj odnosi, te lica čije podatke izvještaj sadrže. Tuženi dalje navodi, da je svrha traženja informacija od ključnog značaja za ocjenu javnog interesa u predmetnim stvarima, a u zahtjevu, kao ni u žalbi se ne vide razlozi zbog kojih je informacija potrebna, a da bi nadležni organ utvrdio kakva šteta po javni interes može nastati neobjavlivanjem informacije. Ovakav stav sadržan je u odluci Ustavnog suda BiH, broj AP-2357/16 („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 78/18).

Uvidom u dokaze priložene uz tužbu, a prije svega prijave koje je tužilac podnio Okružnom javnom tužilaštvu u Banjaluci, a koje se odnose na predmetne događaje, tuženi navodi da ne smatra da je pravo tužioca na pristup informacijama povrijeđeno, posebno što će na traženje suda svi podaci biti dostavljeni za potrebe krivičnog postupka, čime je u legitimnim okvirima ostvaren cilj zahtjeva. Novinski članci ne dokazuju postojanje javnog interesa, pa predlaže da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbama člana 30. Zakona o upravnim sporovima (Službeni glasnik RS broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor na tužbu, kao i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka u spisu predmeta proizilazi da je tužilac, dana 04.01.2019. godine, dopisom od tuženog, pozivajući se na Zakon o slobodi pristupa informacijama, tražio da mu se dostave izvještaji o upotrebi sile, dostavljeni od strane policijskih službenika u dane 25.12, 30.12. i 31.12.2018. godine, a koje su isti imali obavezu dostaviti neposrednom rukovodiocu, prema odredbama člana 53. Zakona o policiji i unutrašnjim poslovima i odredbama Glave III, Pravilnika o upotrebi sile („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 17/17). Informacijom od 25.01.2019. godine, Odjeljenja za odnose sa javnošću, tužilac je obavješten da postoji

izuzetak iz člana 6. i člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama, te je uputio tuženog da je svrha podnošenja izvještaja o primjeni sile, kontrola načina vršenja poslova i zadataka policijskog službenika, odnosno primjena policijskog ovlaštenja upotrebe sile. Shodno članu 53. stav 7. Zakona o policiji i policijskim službenicima, rukovodilac osnovne organizacione jedinice je, ako ocijeni da je policijski službenik nepravilno, ili nezakonito upotrijebio silu, dužan da pokrene postupak disciplinske odgovornosti, pa javno objavljivanje ovih informacija može otežati proces donošenja odluka, ili otežati zaštitu zaposlenog lica. Takođe je utvrđeno da je izuzetak utvrđen i primjenom člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama, jer se u izvještajima nalaze lični podaci, brojevi ličnih karata, adrese policijskog službenika, lica protiv kojeg je upotrijebljena sila, kao i svjedoka, zbog čega postoji izuzetak i u smislu odredaba Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“, broj 49/06, 76/11 i 89/11). Iz navedenih razloga zahtjev je odbijen.

Protiv ove informacije tužilac je uložio žalbu, navodeći u istoj da postoji veliki interes javnosti za ova događanja, navodeći da su informacije pod kontrolom javnog organa, javno dobro, te da je cilj Zakona o slobodi pristupa informacijama, da svako fizičko, ili pravno lice ima pravo pristupa informacijama u najvećoj mogućoj mjeri, a javni organi imaju obavezu objavljivanja istih; da je Institucija Ombudsmena za ljudska prava, povodom pomenutih dešavanja, otvorila više predmeta, pa interes javnosti preteže nad interesom zaštićenih vrijednosti koje se navode u informaciji, te da se organ, imajući u vidu odredbu člana 25. stav 5. Zakona o slobodi pristupa informacijama, u svojoj odluci nije mogao pozvati na odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka, a u koliko se u izvještaju nalaze lični podaci trećih lica, članom 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama, je propisano na koji način se ovaj dio informacije izdvaja.

Tuženi je žalbu tužioca odbio kao neosnovanu osporenim aktom, navodeći da je u postupku po zahtjevu, utvrđeno postojanja izuzetka od objavljivanja informacija, kako je to pravilno utvrdio prvostepeni organ, te da javni interes, a s obzirom na okolnosti slučaja, ne opravdava objavljivanje informacija, čijim objavljivanjem bi mogla nastati ozbiljna šteta za funkciju javnog organa i proces donošenja odluka, te lični interes lica na koja se izvještaj odnosi, a sve imajući u vidu odredbe člana 53. stav 7. Zakona o policiji i unutrašnjim poslovima, te člana 23. Pravilnika o upotrebi sile, a u vezi sa odredbama Zakona o zaštiti ličnih podataka. Tuženi navodi da je svrha traženja informacija od ključnog značaja za ocjenu javnog interesa u predmetnim stvarima, a uvidom u zahtjev podnosioca i izjavljenu žalbu, ne vide se razlozi zbog kojih je informacija potrebna, a na osnovu čega bi eventualno nadležni organ mogao utvrditi, da bi neobjavljivanjem informacije, nastala šteta po javni interes. Dalje zaštita javnog interesa, te eventualna kontrola okolnosti preduzetih aktivnosti mjera i radnji policijskih službenika, zagarantovani su upravo postupcima i funkcijama javnih organa, koji se štite odlukom kojom se odbija pristup informacijama. Takođe tuženi smatra da Zakon o slobodi pristupa informacijama, jeste *lex specialis* za predmetnu oblast i odredbe tog zakona u predmetima pristupa informacijama, imaju prednost u odnosu na druge propise, ali to ne isključuje uticaj i primjenu drugih propisa u postupku rješavanja. Takođe, u predmetima vezanim za vođenje krivičnog postupka, biće uzeti u obzir propisi kojima se navedena oblast reguliše. Tuženi, takođe navodi da u članu 54. Zakona o zaštiti ličnih podataka, je propisano da se odredbe tog zakona moraju uzeti u obzir prilikom primjene Zakona o slobodi pristupa informacijama, što znači da taj zakon ne ograničava prava i obaveze utvrđene Zakonom o slobodi pristupa informacijama, ali se kao *lex specialis* za oblast ličnih podataka, mora uzeti u obzir prilikom odlučivanja o objavljivanju informacija, koje sadrže lične podatke.

Odluka tuženog je pravilna.

Članom 53. Zakona o policiji i unutrašnjim poslovima, propisana je procedura izvještavanja i kontrole upotrebe sile, policijskog službenika koji je u toku vršenja dužnosti upotrijebio silu i koji izvještaj o tome dostavlja neposrednom rukovodiocu prije kraja smjene u toku koje je došlo do upotrebe sile. Stavom 4. tog člana, propisano je da u roku od 8 dana od prijema izvještaja, neposredni rukovodilac dostavlja jedinici i rukovodiocu osnovne organizacione jedinice izvještaj o događaju sa obrazloženim mišljenjem o upotrebi sile, a po prijemu tog izvještaja (stav 5.), rukovodilac osnovne organizacione jedinice u što kraćem roku odlučuje o zakonitosti i pravilnosti upotrebe sile i ocjenu dostavlja jedinici, koja (stav 6.), potvrđuje ocjenu, a ako utvrdi nepravilnost donosi ocjenu o upotrebi sile. Stavom 7. tog člana, propisano je da, ako rukovodilac osnovne organizacione jedinice ocijeni da je policijski službenik upotrijebio silu na nezakonit, ili nepravilan način, dužan je da odmah pokrene postupak disciplinske odgovornosti policijskog službenika.

Članom 23. Pravilnika o upotrebi sile, je propisano šta sadrži izvještaj o upotrebi sile, čije podnošenje je propisano i članom 22. tog Pravilnika, pa se tako navodi da isti sadrži identifikacione podatke policijskog službenika, datum, vrijeme i mjesto događaja, ime, prezime, adresa i druge podatke o licu protiv koga je upotrijebljena sila, vrstu i način pruženog otpora ili napada, detaljan opis događaja, vrstu sile, vrstu i stepen nanesena povrede, bilo kojem licu, datum, vrijeme i mjesto pružanja medicinske pomoći povrijeđenima, ime prezime i brojeve ličnih karata svjedoka.

Dakle, iz navedenih odredaba zakona i pravilnika, proizlazi da se zahtjev tužioca za dostavljanje informacija odnosi na službene akte organa, koji službeni akti, kako to proizlazi iz člana 53. Zakona, su potrebni i sastavljaju se po određenom obrascu, organu koji vrši kontrolu upotrebe sile od strane policijskog službenika, te vrši ocjenu upotrebe iste u više nivoa, a što u konačnici, ukoliko se utvrdi nepravilnost, može da rezultira i pokretanjem disciplinske odgovornosti policijskog službenika. Dakle, pravilno tuženi zaključuje da se u konkretnom slučaju radi o dokumentima kojima se vrši kontrola načina poslovanja organa i policijskog službenika, te da objavljivanje ovih informacija može uticati na funkciju javnog organa i proces donošenja odluka, u kojem se, u krajnjem, može otežati zaštita zaposlenog lica, odnosno njegova adekvatna i kontrolisana ocjena, kao i ocjena okolnosti pod kojima je on upotrijebio silu.

Šočno navedenom, pravilno je po stavu ovog suda, tuženi odlučio kada je utvrdio izuzetak kod funkcije javnih organa, a s obzirom na član 6. stav 1. tačku v) Zakona o slobodi pristupa informacijama.

Tužilac u tužbi ističe da je objavljivanje informacija opravdano javnim interesom, koji navod potkrijepljuje velikim interesovanjem javnosti za događanja vezana u predmetnom periodu, ističući da se aktivnost dogodila u periodu najosjetljivijem predmeta istrage i okolnostima izražene sumnje dijela javnosti u pogledu rada policije i policijskih službenika. Tužilac smatra da je očigledno zahtijevao informacije u vezi sa slučajem od posebnog interesovanja, te da bi objavljivanje izvještaja o tome kako je upotrijebljena sila i pod kojim okolnostima mogli doprinijeti i vraćanju ugleda institucije Ministarstva unutrašnjih poslova, odnosno policije.

Iz ovih navoda tužioca, kao i iz samog zahtjeva, koji je dostavljen i kojim je traženo dostavljanje pomenutih izvještaja, proizlazi da tužilac smatra da se radi o prekomjernoj upotrebi sile, te zbog postupanja policijskih službenika u dane 25, 30. i 31.12.2018. godine, postoji izražena sumnja javnosti u rad policije i policijskih službenika, te da je narušen ugled policije. Dakle, svi ovi navodi i zahtjeva i tužbe, upravo ukazuju na činjenicu da se u postupku koji se vodi u skladu sa članom 53. Zakona o policiji, mora ispoštovati procedura propisana zakonom, a radi eventualnog utvrđivanja kršenja zakona od strane policijskog

službenika, te ukoliko se isto utvrdi, policijski službenik, koji je neprimjereno, ili prekomjerno, upotrijebio silu, će u skladu sa zakonom biti disciplinski procesuiran, odnosno od načina kako je primjenjena i upotrebljena sila, zavisi i da li će se pokrenuti eventualni disciplinski postupci protiv policijskih službenika, a u skladu sa odredbama Zakona o policiji i unutrašnjim poslovima.

Dalje, nesporno da tužilac kao nevladina organizacija skreće pažnju na pitanja od javnog interesa, te kako i sam navodi u tužbi, doprinosi i kontroli javnosti nad radom policije, ali tužilac ni u zahtjevu, a ni u tužbi nije naveo koji mu je cilj pribavljanja izvještaja, niti je naveo koje su to konkretne aktivnosti koje on vodi vezano za pomenuta događanja, a koja se tiču pitanja od interesa za javnost, niti je naveo da su mu informacije potrebne radi prenošenja javnosti, odnosno radi zaštite javnog interesa.

Tužilac i sam navodi da je u vezi sa pomenutim događanjima, Institucija Ombudsmena za ljudska prava, otvorila više predmeta, kao i da je sam tužilac podnio krivičnu prijavu Okružnom javnom tužilaštvu Banjaluka, protiv više policijskih službenika i to po osnovu članova 362.329, 322 i 315. Krivičnog zakonika Republike Srpske, te je naveo i činjenicu da je Helsinški parlament građana podnio zahtjev Odboru za bezbjednosti Narodne skupštine, da se preispitaju navodi koji su se pojavili u medijima, a odnose se na prekomernu upotrebu sile policijskih službenika, što ukazuje na postojanje kontrolnog mehanizma javnosti u radu tuženog, koji mehanizam kontrole se upravo i izražava putem aktivnosti koje su navedene institucije poduzele.

Vezano za primjenu Zakona o zaštiti ličnih podataka, pravilno tuženi navodi da primjena Zakona o slobodi pristupa informacijama, ne isključuje primjenu Zakona o zaštiti ličnih podataka, pa ovaj sud u potpunosti podržava razloge za to iznesene u osporenom aktu.

S obzirom na navedeno, proizlazi da u postupku donošenja osporenog akta nije ostvaren ni jedan od razloga iz člana 10. ZUS-a za poništavanje osporenog akta, zbog čega se tužba tužioca u tom dijelu i ukazuje bez osnova, usljed čega je i valjalo odbiti, a na osnovu ovlaštenja iz člana 31. stav 1. i 2. istog zakona.

Odluku o troškovima sud je donio u skladu sa odredbom člana 49. i 49a. ZUS-a, jer tužilac nije uspio sa tužbom u upravnom sporu.

Zapisničar
Nada Vucelja

S u d i j a
Sanja Stefanović